

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Michał Krasowski

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

z udziałem oskarżyciela publicznego: K. M. z upoważnienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2018 roku i 26 października 2018 roku w P.

sprawy **D. B.**, syna H. i M. z domu D., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą: D. B. (...) Handel (...) (NIP: (...)), w okresie 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku w B., woj. (...), działając z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów oraz rejestry prowadzone dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług, w ten sposób, że:

1) nie ujawnił w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w rejestrach prowadzonych dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług przychodów uzyskanych z tytułu sprzedaży bezzrachunkowej w łącznej kwocie 40.495,58 zł, tj. nie ujawnił przychodu w kwotach:

- 2.325,13 zł w styczniu 2012 roku,

- 4.817,01 zł w lutym 2012 roku,

- 4.264,25 zł w marcu 2012 roku,

- 1.333,34 zł w kwietniu 2012 roku,

- 12.565,45 zł w maju 2012 roku,

- 1.707,32 zł w czerwcu 2012 roku,

- 2.731,71 zł w lipcu 2012 roku,

- 3.930,09 zł we wrześniu 2012 roku,

- 6,821,17 zł w październiku 2012 roku,

2) nie ujawnił w podatkowej księdze przychodów i rozchodów przychodu uzyskanego z tytułu odsetek na firmowym rachunku bankowym w łącznej kwocie 164,50 zł, tj. nie ujawnił przychodu w kwotach:

- 27,08 zł w marcu 2012 roku,

- 10,64 zł w kwietniu 2012 roku,

- 9,55 zł w maju 2012 roku,

- 18,83 zł w czerwcu 2012 roku,
- 37,45 zł w lipcu 2012 roku,
- 32,14 zł w sierpniu 2012 roku,
- 5,78 zł w październiku 2012 roku,
- 15,07 zł w listopadzie 2012 roku,
- 7,54 zł w grudniu 2012 roku,

3) nie ujawnił w podatkowej księdze przychodów i rozchodów przychodu uzyskanego z tytułu premii z promocji „Zakupy z kartą” w łącznej kwocie 16,71 zł, tj. nie ujawnił przychodu w kwotach:

- 6,41 zł w pierwszym kwartale 2012 roku,
- 0,13 zł w drugim kwartale 2012 roku,
- 10,17 zł w trzecim kwartale 2012 roku,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

I. oskarżonego **D. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, ustalając okres czynu od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku, wyczerpującego dyspozycję art. 61 § 1 k.k.s. w zw. art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714, z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz adwokata M. G. tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy);

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, z późniejszymi zmianami) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt **II K 277/18**

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. B. od dnia 10 grudnia 2007 roku prowadził działalność gospodarczą pod nazwą: (...) Handel (...), adres B. 146, polegającą na handlu częściami samochodowymi (za pośrednictwem internetu oraz w punkcie w B.) oraz samochodami używanymi. Nie zatrudniał on pracowników. Części samochodowe pozyskiwał z rozbiórki zakupionych samochodów oraz z zakupu części w Wielkiej Brytanii. Od dnia 1 kwietnia 2009 roku został objęty obowiązkiem podatkowym w ramach podatku od towarów i usług. W roku podatkowym 2012 D. B. składał deklaracje miesięczne VAT-7 dla podatku od towarów i usług. W ramach obowiązków z zakresu rachunkowości D. B. zawarł umowę o ich prowadzeniu przez przedsiębiorcę Z. F..

W styczniu 2014 roku miała miejsce kontrola podatkowa D. B., gdzie okresem kontroli objęta była działalność gospodarcza prowadzona przez podatnika od dnia 01.01.2012 roku do dnia 31.12.2012 roku w ramach rozliczenia z budżetem Państwa w zakresie podatku od towarów i usług. Kontrola podatkowa objęła rejestry dostawy VAT (sprzedaży), rejestry nabycia VAT (zakupów) oraz dokumenty źródłowe w postaci oryginałów faktur VAT nabycia towarów i usług oraz kopie faktur VAT dostawy i raporty z kasy fiskalnej. W trakcie kontroli porównano wpłaty dokonane przez klientów bezpośrednio na rachunek bankowy kontrolowanego z kontrolnymi rolkami paragonów. W wyniku tego stwierdzono niezawidencjonowanie części przychodów uzyskanych z wpłat na konto na okazanych paragonach z kasy rejestrującej (fiskalnej) oraz kopiach faktur VAT na sprzedaż.

Urząd Skarbowy w P. w okresie od kwietnia do grudnia 2013 roku kontrolował również D. B. w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych za okres od 01.01.2012 roku do dnia 31.12.2012 roku. Kontrolą tą objęto podatkową księgę przychodów i rozchodów, kopię faktur VAT, faktur VAT marża na sprzedaż, raporty dobowe i okresowe z kasy fiskalnej oraz rolki z kopiami paragonów fiskalnych, umowy kupna sprzedaży pojazdów (zakup samochodów), faktury VAT na zakup i koszty, remanent początkowy i końcowy na 2012 rok oraz wyciąg z konta firmowego (...). W trakcie tej kontroli stwierdzono, że podatnik nie wykazał w podatkowej księdze przychodów i rozchodów pozostałych przychodów z tytułu odsetek na firmowym rachunku bankowym i premii z tytułu promocji Zakupy z Premią. Ponadto porównano wpłaty dokonane przez klientów bezpośrednio na rachunek bankowy kontrolowanego z kontrolnymi rolkami paragonów. W wyniku tego, stwierdzono niezawidencjonowanie części przychodów uzyskanych z wpłat na konto na okazanych paragonach z kasy rejestrującej (fiskalnej) oraz kopiach faktur VAT na sprzedaż.

W związku z powyższym organ skarbowy ustalił m.in. nieprawidłowości w postaci nierzetelnie prowadzonej podatkowej księgi przychodów i rozchodów, jak i nierzetelnego prowadzenia rejestrów dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług, poprzez niewykazanie wszystkich przychodów do opodatkowania odpowiednio podatkiem dochodowym od osób fizycznych i podatkiem VAT.

W okresie od stycznia 2012 roku do października 2012 roku D. B. nie ujawnił w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w rejestrach prowadzonych dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług przychodów uzyskanych z tytułu sprzedaży bezrachunkowej w łącznej kwocie 40.495,58 zł, tj. nie ujawnił przychodu w kwotach: 2.325,13 zł w styczniu 2012 roku, 4.817,01 zł w lutym 2012 roku, 4.264,25 zł w marcu 2012 roku, 1.333,34 zł w kwietniu 2012 roku, 12.565,45 zł w maju 2012 roku, 1.707,32 zł w czerwcu 2012 roku, 2.731,71 zł w lipcu 2012 roku, 3.930,09 zł we wrześniu 2012 roku oraz 6.821,17 zł w październiku 2012 roku. Ponadto w okresie od marca 2012 roku do grudnia 2012 roku w podatkowej księdze przychodów i rozchodów nie ujawnił przychodu uzyskanego z tytułu odsetek na firmowym rachunku bankowym w FMBanku w łącznej kwocie 164,50 zł, przy czym: w marcu 2012 roku w kwocie 27,08 zł, w kwietniu 2012 roku w kwocie 10,64 zł, w maju 2012 roku w kwocie 9,55 zł, w czerwcu 2012 roku w kwocie 18,83 zł, w lipcu 2012 roku w kwocie 37,45 zł, w sierpniu 2012 roku w kwocie 32,14 zł, w październiku 2012 roku w kwocie 5,78 zł, w listopadzie 2012 roku w kwocie 15,07 zł, w grudniu 2012 roku w kwocie 7,54 zł. Ponadto w tej samej podatkowej księdze przychodów i rozchodów nie zostały przez D. B. ujawnione przychody uzyskanego z tytułu premii z promocji „Zakupy z kartą” w łącznej kwocie 16,71 zł, tj. przychody w kwotach: 6,41 zł w pierwszym kwartale 2012 roku, 0,13 zł w drugim kwartale 2012 roku oraz 10,17 zł w trzecim kwartale 2012 roku.

D. B. dokonał korekty deklaracji dla podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych. W dniu 25 marca 2017 roku złożył korekty deklaracji VAT-7 za okresy od I do XII 2012 roku oraz korektę zeznania PIT-36 za 2012 roku, zgodnie z ustaleniami w/w kontroli.

Oskarżony D. B. jest żonaty, ma dwoje dzieci. Był uprzednio karany sądownie, w tym również za czyny z kodeksu karnego skarbowego. Obecnie odbywa kary pozbawienia wolności z innych spraw.

D. B. leczył się psychiatrycznie, ale nie jest on osobą chorą psychicznie, ani upośledzoną umysłowo. Cierpi natomiast na zaburzenia adaptacyjne o obrazie przedłużonej reakcji depresyjnej. W czasie objętym zarzutem miał zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia swoich czynów i możliwość pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: informacji o popełnieniu przestępstwa skarbowego dot. VAT (k. 1), protokołu kontroli podatkowej (k. 6 – 15), informacji o popełnieniu przestępstw skarbowego dot. podatku dochodowego (k. 16), protokołu kontroli podatkowej (k. 17 – 25), adnotacji służbowej z 19 maja 2014 roku dot. korekt deklaracji VAT – 7 (k. 30), korekty deklaracji vat – 7 (k. 31 – 41), listy zaległości podatkowych (k. 45, 55), adnotacji służbowej dot. korekty PIT/2012 (k. 47), korekty zeznania PIT-36 za 2012r. (k. 48 – 54), zestawienia dochodów podatnika (k. 63), danych o karalności (k. 67 – 69, 196 – 198, 270 – 273), dokumentacji medycznej (k. 100 – 148, 208 – 263), opinii sądowej psychiatryczno – psychologicznej (k. 161 – 165), danych osobopoznawczych (k. 188), informacji z systemu N.-Sad (k. 266-267), jak również częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 90).

Oskarżony D. B. w postępowaniu przygotowawczym (k. 90) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił wówczas, iż nie pamięta czego dotyczyła kontrola podatkowa za okres 2012 roku. W 2012 roku prowadził działalność gospodarczą (...) Handel (...). Płacił wówczas podatki, ale nie wiedział jakie i czego dotyczyły. Księgi podatkowe były prowadzone przez Biuro (...), imienia nie pamiętał. W postępowaniu przed Sądem (k. 292v) oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz udzielania odpowiedzi na pytania.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego D. B. z postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zasługiwały na wiarę co do zasadniczej kwestii jego odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., przy czym w zakresie okoliczności faktycznych związanych bezpośrednio z zarzutem aktu oskarżenia oskarżony nie wyjaśniał lub tłumaczył się niepamięcią. Przyznanie się D. B. koresponduje z pozostałym, uznanym za wiarygodny, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci dokumentacji podatkowej, w tym wyników przeprowadzonych kontroli skarbowych. Zmiana stanowiska procesowego oskarżonego na rozprawie, w trakcie której nie przyznał się on do winy, w ocenie Sądu, jest przejawem przyjętej wówczas linii obrony, mającej uchronić go od konieczności poniesienia odpowiedzialności karno – skarbowej, przy czym w toku przewodu sądowego D. B. skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd dał wiarę dowodom w postaci dokumentów ujawnionych w toku postępowania, tj. informacji o popełnieniu przestępstwa skarbowego dot. VAT (k. 1), protokołu kontroli podatkowej (k. 6 – 15), informacji o popełnieniu przestępstw skarbowego dot. podatku dochodowego (k. 16), protokołu kontroli podatkowej (k. 17 – 25), adnotacji służbowej z 19 maja 2014 roku dot. korekt deklaracji VAT – 7 (k. 30), korekty deklaracji vat – 7 (k. 31 – 41), listy zaległości podatkowych (k. 45, 55), adnotacji służbowej dot. korekty PIT/2012 (k. 47), korekty zeznania PIT-36 za 2012r. (k. 48 – 54), zestawienia dochodów podatnika (k. 63), danych o karalności (k. 67 – 69, 196 – 198, 270 – 273), dokumentacji medycznej (k. 100 – 148, 208 – 263), opinii sądowej psychiatryczno – psychologicznej (k. 161-165), danych osobopoznawczych (k. 188), informacji z systemu N. S.(k. 266-267). Dowody te sporządziły osoby uprawnione do wystawiania powyższych dokumentów w formie przewidzianej przez prawo. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wyżej wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte, a rzetelność i wiarygodność tego materiału dowodowego nie były podważane przez strony w trakcie przewodu sądowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na podstawie całokształtu opisanych powyżej i ocenionych dowodów Sąd przyjął, że D. B. w okolicznościach opisanych w części wstępnej wyroku, z doprecyzowaniem daty czynu od dnia 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, dopuścił się przestępstwa skarbowego jako nierzetelnego prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz rejestrów dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług poprzez: nieujawnienie w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w rejestrach prowadzonych dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług przychodów uzyskanych z tytułu sprzedaży bezrachunkowej w łącznej kwocie 40.495,58 zł, nieujawnienie w podatkowej księdze przychodów i rozchodów przychodu uzyskanego z tytułu odsetek na firmowym rachunku bankowym w łącznej kwocie 164,50 zł oraz nieujawnienie w podatkowej księdze przychodów i rozchodów przychodu

uzyskanego z tytułu premii z promocji „Zakupy z kartą” w łącznej kwocie 16,71 zł, który to czyn wyczerpuje dyspozycję art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Przechodząc do analizy prawnej czynu przypisanego oskarżonemu D. B. wskazać należy, że zgodnie z art. 53 § 21 k.k.s. księgami są m.in. podatkowa księga przychodów i rozchodów oraz rejestr. Księga nierzetelna jest to księga prowadzona niezgodnie ze stanem rzeczywistym (art. 53 § 22 k.k.s.), przy czym za nierzetelne prowadzenie należy uznać zarówno prowadzenie polegające na ujmowaniu w księgach takich zdarzeń, które nie mają miejsca w rzeczywistości, ale także na braku ujmowania pewnych zdarzeń przy jednoczesnym ujmowaniu innych. Podmiotem tego przestępstwa skarbowego jest osoba zobowiązana do prowadzenia ksiąg, przy czym katalog podmiotów zobowiązanych do prowadzenia ksiąg przewidują m.in. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i podatku od towarów i usług. Znamię czynnościowe zawarte w przepisie art. 61 § 1 k.k.s. określone jest za pomocą czasownika „prowadzi”. Nie chodzi wszakże o każde prowadzenie księgi, ale tylko o takie, które posiada cechę nierzetelnego. Fakt ujęcia w księdze jednego chociażby zdarzenia i nieujęcia pozostałych pozwala przyjąć kwalifikację z art. 61 § 1 k.k.s. Strona podmiotowa tego przestępstwa skarbowego zakłada umyślność w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. W tym kontekście warto zwrócić uwagę na obiektywny charakter cech ksiąg – nierzetelności i wadliwości. Z perspektywy prawa finansowego nie ma bowiem znaczenia fakt, czy do nieprawidłowości przy prowadzeniu ksiąg doszło na skutek zachowania zawinionego, czy też nie (por. wyrok NSA z dnia 7 czerwca 1985 r., SA/Gd 448/85, *Finanse* 1988, nr 2–3, s. 61; wyrok SN z dnia 3 marca 1994 r., III ARN 9/94, *OSP* 1994, z. 4, poz. 54; por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski *Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, wyd. III, Wolters Kluwer Polska, 2017). Przestępstwo wskazane w art. 61 § 1 k.k.s. może zostać popełnione zarówno poprzez działanie, czyli dokonywanie wpisów nieprawdziwych, jak i zaniechanie ujawniania w księgach okoliczności mogących mieć znaczenie prawnopodatkowe (por. A., Piaseczny, A. Wielgolewska, *Kodeks karny skarbowy. Komentarz*, LexisNexis 2012).

Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, że księgi oskarżonego, w zakresie podatku od towarów i usług, objęte obowiązkiem prowadzenia rejestru sprzedaży z art. 109 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, a w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych, objęte obowiązkiem prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów, co wynika z przepisu art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych – były prowadzone nierzetelnie, gdyż nie został w nich uwzględniony cały przychód jaki oskarżony osiągnął w 2012 roku zarówno w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług, jak i podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Oskarżony D. B., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie handlu częściami samochodowymi i samochodami używanymi, nie wskazując w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w rejestrach prowadzonych dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług przychodów uzyskanych z tytułu sprzedaży bezzrachunkowej, doprowadził w ten sposób do nierzetelnego prowadzenia tych księgi. Nadto, oskarżony nie wskazał w podatkowej księdze przychodów i rozchodów do opodatkowania przychodu uzyskanego z tytułu odsetek na firmowym rachunku bankowym i premii z promocji „Zakupy z kartą”. Zachowania te wynikły z prowadzenia sprzedaży bezzrachunkowej, jak również co do zarzucanych mu zachowań z pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku z zaniechania dostarczenia przez oskarżonego dokumentów źródłowych, z których wynikał obowiązek opodatkowania, do podmiotu, który wykonywał na jego rzecz obowiązki w zakresie rachunkowości, o czym mowa w art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości. Z dotychczasowego postępowania oskarżonego, w tym okresie w jakim prowadził uprzednio działalność gospodarczą i posiadał status podatnika podatku od towarów i usług, wynika, iż zaniechania oskarżonego poprzez wprowadzenie do kasy fiskalnej dokonanych sprzedaży (wystawienia faktur VAT) czy też systematyczne przekazywanie informacji o wszystkich przychodach osobie prowadzącej dla oskarżonego księgi podatkowe, nie były na tyle skomplikowane, by mogły sprawić trudność oskarżonemu, który na co dzień prowadził działalność gospodarczą i co do zasady wypełniał obowiązki jakie były na niego nałożone z tego tytułu. Z powyższego wynika, że oskarżony miał świadomość obowiązku dostarczenia wszystkich dokumentów, w oparciu o które księgowy prowadził księgę podatkową przychodów i rozchodów, rejestry dla potrzeb rozliczenia podatku od towarów i usług czy w oparciu o które sporządzane były deklaracje VAT oraz obowiązku udzielenia wyjaśnień księgowemu we wszystkich kwestiach warunkujących rzetelne ewidencjonowanie uzyskanego przychodu.

W świetle ustalonych zachowań oskarżonego, żadnych wątpliwości nie budzi okoliczność, że dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu w zakresie art. 61 § 1 k.k.s. Sąd przypisał również winę oskarżonemu D. B. w odniesieniu do tego czynu, bowiem brak jest okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby jej wyłączeniem. Nie zaistniały również okoliczności wyłączające bezprawności działania oskarżonego.

Odnosząc się do przepisane go oskarżonemu sprawstwa przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s., Sąd przyjął działanie oskarżonego w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s. Zauważyć trzeba, iż konstrukcja art. 6 § 2 k.k.s. ma charakter obligatoryjny, a więc zaistnienie przesłanek z tego przepisu powoduje uznanie dwóch lub więcej zachowań za jeden czyn zabroniony. Nie ma w tym zakresie uznaniowości organów procesowych. W tej sprawie, zdaniem Sądu, zostały zrealizowane warunki tegoż przepisu. Spełniony został warunek krótkich odstępów czasu. Czyn miał miejsce w przeciągu jednego roku. Ponadto sposób działania oskarżonego wskazuje, że działał on z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Zatem spełnione są ustawowe przesłanki art. 6 § 2 k.k.s.

W ocenie Sądu stopień zawinienia, jak i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest średni, gdyż oskarżony wystąpił przeciwko obowiązkowi rzetelnego prowadzenia ksiąg rachunkowych jako wartości ważnej dla zapewnienia efektywności wykonywania zobowiązań podatkowych. Wobec umyślności tego czynu, jak i rodzaju dobra prawnego w które zachowania oskarżonego godziły (określone przez prawa podatkowe obowiązki ewidencyjne oraz w dalszej perspektywie wiarygodność dokumentów podatkowych, prawidłowe funkcjonowanie organów administracji, mienie wierzyciela podatkowego, a także bezpieczeństwo obrotu gospodarczego) Sąd przyjął, że wymierzona grzywna 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych nie przekracza stopnia winy, jak i uwzględnia jego obecną sytuację materialną i dochodową, wynikającą z pozbawienia wolności. Ustalając wysokość grzywny Sąd kierował się zarówno tym, aby zapobiec popełnianiu przestępstw skarbowych przez oskarżonego w przyszłości, jak i względami oddziaływania kary na świadomość prawną społeczeństwa. Sąd uwzględnił również okoliczności dotyczące osoby sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste. Reasumując powyższe, w ocenie Sądu, wymiar orzeczonej grzywny będzie wystarczająco dolegliwy dla zapewnienia osiągnięcia celów kary. Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego – brak dochodu, stan majątkowy czy liczbę osób pozostających na utrzymaniu – ustalenie wartości jednej stawki w wysokości dolnej granicy przewidzianej przez art. 23 § 3 k.k.s. (na datę popełnienia czynu) nie przekroczy jego możliwości majątkowych.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz § 2, § 4, § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714, z późniejszymi zmianami) zasądzono od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Puławach na rzecz adwokata M. G. kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu, które nie zostały ani w całości, ani w części uiszczone.

Kierując się obecną sytuacją życiową D. B., na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w całości, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.